

Utrolig godt å se dere ☺ Da vi flyttet hit til Lillesand var det for å starte menighet, og om bare to måneder skal vi offisielt stifte Lillesand misjonskirke. I dag tenkte jeg å snakke litt om hvorfor menighet er viktig, hvorfor skal man melde seg inn og bli medlem?

Hva er vitsen med kirke? Jeg kan jo se på taler og gudstjenester på nettet, lese bibelen og be selv og ha min tro, samtidig som jeg ikke trenger å knytte meg til mennesker som jeg risikerer å bli såret eller skuffet av. Mange sier at de er glad i Jesus, men har ikke mye til overs for kirka. Det er tryggest å ha troen for seg selv. Da kan ingen kreve noe av meg. Jeg trenger ikke å forplikte meg til noe. Noen går på møter i alle slags kirker, finner den gudstjenesten som ser mest spennende ut hver søndag og går dit. Da legger man jo litt mer anstrengelse i det enn å bare sitte hjemme i sofaen å se en gudstjeneste på nett. Det er jo sagt at forkynnelsen er mat for troen vår, så da bør man vel komme seg i kirken. På den måten får man maten man trenger uten å forplikte seg til noe som helst. Kanskje det kan oppleves som en frihet? Er det det å ha færrest mulig forpliktelser som gjør oss frie? Det er sagt at jo friere du blir, jo ensommere blir du.

I Storbritannia er det kartlagt at ensomhet er et problem for rundt 9 millioner briter. De har nå utnevnt en ensomhetsminister som skal bekjempe ensomhet. Ensomhet er et stort problem også i vårt land. Fellesskapet i menigheten er ment å være motsatsen til dette. Det motsatte av ensomhet. Hvis man trekker seg unna fellesskapet i menigheten fordi man vil unngå å forplikte seg, eller å bli skuffet eller såret, blir man en ensom kristen.

2. Kor 8, 5: Og de ga ikke bare slik vi håpet, men de ga seg selv, først til Herren og så til oss, slik Gud vil det.

Ved å gi seg, først til Gud og så til det menighetsfellesskapet han leder deg til, blir du selv beriket. Det å gi seg til et menighetsfellesskap hvor Jesus er i sentrum, er en vei ut av ensomhet. Og det gir en frihet til den som gir seg til det. I menighetshåndboka for Misjonskirken Norge står det beskrevet hva menighet i all sin herlighet kan og skal være.

Gud skaper, fornyer og fullender sin menighet ved ordet og Den Hellige Ånd. Menigheten holdes sammen av sitt sentrum, Jesus Kristus, og består av alle dem som i tro og forventning svarer ja på Guds innbydelse til fellesskapet med Ham og fellesskapet med andre troende. Som kristne skal vi være Kristi kropp, vi skal utfylle hverandre og bære hverandres byrder. Menighetens kall er å forkynne evangeliet: I ord og gjerning å vitne i Den Hellige Ånds kraft om at Gud har forsonet alle ting med seg selv. Som et redskap i Guds frelsesplan er det menighetens oppgave å nå ut til alle folkeslag, slik at Gud kan være alt i alle.

Til denne tjenesten har menighetens Herre kalt alle som tilhører Kristus, og til menigheten gav Gud sine gaver. Det gjorde Gud for å utruste de hellige, de kristne, oss, slik at enhver kan tjene andre med de gaver og på den plass Gud i sin nåde har gitt dem.

Når menigheten samles, er det for å tilbe og ære Gud, for å lytte til Guds ords undervisning og forkynnelse, for å søke Guds og menneskers hjelp, for å feire nattverd og for villig å dele med fellesskapet av de åndelige og materielle gaver Gud har gitt hver enkelt. Ut fra menigheten skal budskapet nå ut til jordens ender. Slik skal takken stige opp fra de mange.

Den første kristne menighet er forbildet vårt, og det er ut fra det vi kan lese om den i Det nye Testamentet at vi ser hva som er idealet for menighet. Lukas forteller oss hvordan det var, og i det vi skal lese nå er det mange ting å hente for oss som fellesskap.

Apgj. 2, 42-47

De holdt seg trofast til apostlenes lære og fellesskapet, til brødsbrytelsen og bønnene. Hver og en ble grepet av ærefrykt, og mange under og tegn ble gjort av apostlene. Alle de troende holdt sammen og hadde alt felles. De solgte eiendommene sine og det de ellers eide, og delte ut til alle etter som hver enkelt trengte det. Hver dag holdt de trofast sammen på tempelplassen, og i hjemmene brøt de brødet og spiste sammen med oppriktig og hjertelig glede. De sang og lovpriste Gud og var godt likt av hele folket. Og hver dag la Herren til nye som lot seg frelse.

Rundt 3000 mennesker ble lagt til menigheten da Peter forkynte på pinsedagen. Disse nye kristne ble ført sammen med de andre troende og inkludert i bønnemøtene og fellesskapet. Alle kristne trenger fellesskap, og nye troende trenger å være i grupper der de kan lære Guds ord å kjenne, be sammen med andre og vokse i tro.

De første kristne i Jerusalem anerkjente hverandre som brødre og søstre i Guds familie, og derfor delte alt med hverandre, så alle kunne dra nytte av Guds gode gaver. Det er fristende - ihvertfall hvis vi har materiell rikdom - å avskjære oss fra hverandre, å bare bry oss om våre egne interesser og glede oss over bare vårt eget lille hjørne av verden. Men som en del av Guds åndelige familie er det vårt ansvar å hjelpe hverandre på alle mulige måter. Guds familie fungerer best når medlemmene arbeider sammen.

Det er meninga at vi skal leve i fellesskap som en familie, ingen av oss kan oppfylle Guds hensikt alene. Bibelen forteller oss at vi er lemmer på samme legeme, at vi er føyd sammen. Vi er medarvinger fordi vi er Guds barn, og vi skal en dag rykkes opp sammen for å leve sammen i evighet, med hverandre og med Gud. Det å følge Kristus betyr at vi tilhører og ikke bare tror, vi er lemmer på Hans legeme – menigheten. Ordet medlemskap er av kristen opprinnelse, men verden har tømt det for sitt opprinnelige innhold. Ofte innebærer medlemskap ikke annet enn at man har navnet sitt på en liste for at den klubben eller det fellesskapet man er medlem av skal få sin statsstøtte...

Har du tenkt på dette ordet medlem før? Jeg liker jo å leke med ord og se på oppbygging og sammenheng. Dette ordet med-lem – en som er en del av kroppen, et lem på lik linje med alle de andre, forskjellig men like viktig – med-lem. For Paulus var ikke ordet medlem bare et navn på en liste. Et medlem i menigheten var et vitalt organ på en levende kropp. En uunnværlig del av Kristi legeme, knyttet sammen med andre lemmer. Organene på kroppen din må være knyttet til kroppen for at de skal fullføre sin hensikt. Hvis et organ blir fjernet fra kroppen vil det skrumpe inn og dø. Det kan ikke leve for seg selv. Det kan heller ikke du. Ditt åndelige liv vil visne hen og til slutt opphøre hvis du fjerner deg fra livsblodet til kroppen, menighetsfellesskapet. Er ikke hånden friere hvis den henger fast på kroppen enn om den skulle leve uavhengig av resten av kroppen? Det er på en måte et makabert bilde, men veldig konkret og illustrerende. Å være et medlem, et lem på legemet, er livsviktig.

Kristus er menighetens hode. Vi er kroppen hans. Kroppen gjør det hodet gir beskjed om. Dersom kroppen gjør noe helt annet enn hodet gir beskjed om fungerer ikke kroppen som den skal. Kristne menigheter kan ofte være dysfunksjonelle uten at man engang er klar over det. Når Jesus har sagt at vi skal leve ut hans kjærlighet i verden er det noe vi som hans kropp er forpliktet på. Livet vi har fått er ikke vårt liv men hans liv i oss. Jesus er ikke bare viktig i våre liv. Han ER vårt liv!

Hvis vi sier at vi er kristne, og at vi vil ha Jesus som Herre, men ikke lever etter det vi tror på blir det omtrent som den leken der en sitter foran med en jakke feil vei, og en annen sitter bak med armene ut av jakka og mater hodet, eller maler, eller baker eller hva de nå gjør. Det blir rotete, uoversiktlig og forvirrende. Da er det ikke rart om menneskene rundt lurer på hva det der kristen-greiene er for noe.

Lukas sa at alle de troende holdt sammen og delte alt, og hver dag var de på tempelplassen. De var synlige og lot mennesker rundt se hvordan de levde, hvordan de tilbad, og de vitnet for dem. I tillegg ser vi at de hadde fellesskap i hjemmene, de spiste sammen og holdt nattverd sammen. De levde sammen på en måte som gjorde at menneskene rundt dem oppfattet dem som helhjertede og oppriktige. De viste gjennom livene sine at det de trodde på gav forandring i livet og at det ikke bare var en greie på søndagene. Det er meninga at livet skal deles, Guds mening er at vi skal oppleve livet sammen. Det er det som er fellesskap. Ekte fellesskap er å dele liv, vi trenger et åndelig hjem og et åndelig fellesskap på samme måte som familien vi lever sammen med til daglig. Vi trenger å ha en oppgave og en funksjon i familien, vi trenger noen å gråte og le med, noen å snakke med, noen å være sammen med.

Tenk deg at du ikke hadde et sted å bo som var ditt, men at du byttet på å bo hos slektninger og venner. Det er veldig greit å være på besøk hos slekt og venner, men ikke når man ikke har et sted å gå tilbake til, å hvile, ditt eget hjem. På samme måte er det viktig å ha et åndelig hjem, så kan vi gjerne besøke andre menigheter av og til.

Det sies at et ekteskap kan være både det beste og det vondeste i verden. Det samme kan sies om menighet. Hvis du har hatt vonde opplevelser med kristne eller kirken, kan vi snakke om det og be for deg etterpå. Men ikke la tidligere skuffelser frata deg muligheten til å være en del av et fellesskap som er preget av Guds kjærlighet og ønsket om å leve i den og bære den ut i verden. Ikke la dine opplevelser ta fra deg ditt åndelige hjem. Bli medlem i kirka. Ikke bare et navn på papiret men et lem på legemet. Og bli med i en smågruppe.

For å kunne ha ekte fellesskap, for å virkelig kunne dele livet med noen, trenger vi å ikke bare tilhøre et stort menighetsfellesskap – vi trenger å høre til i en mindre gruppe. En gruppe der man kan dele sår, innrømme frykt, erkjenne svakhet og be om hjelp og forbønn. Et sted der man kan få ting frem i lyset så vi kan bli helbredet. Jesus hadde tolv menn, og noen få kvinner, som han delte liv med. Det var hans smågruppefellesskap. Lukas forteller oss at Jesus også hadde flere disipler, et større fellesskap – han sendte ut syttito disipler som fortropp for seg selv til de byene han skulle besøke, og de var en del av den større sammenhengen Jesus vandret i.

Et sunt kristent fellesskap virker forlokkende og trekker mennesker til Jesus. Vi leser om de første kristne at de var godt likt av hele folket, de levde etter det de trodde på, det fikk konsekvenser for måten de levde. Kjærligheten de viste hverandre, og engasjementet de viste i forhold til tilbedelsen av Gud var smittsom. En sunn, kjærlighetsfull kirke vil vokse.

Hvor kommer denne veksten fra?

Ef 1, 22-23 Alt la han under hans føtter, og ham, hodet over alle ting, har han gitt til kirken, som er Kristi legeme, fylt av ham som fyller alt i alle...

Ef 4, 16 Fra ham kommer hele legemets vekst; det sammenføyes og holdes sammen av hvert støttende bånd, alt etter den oppgave som er tilmålt hver enkelt del, og slik vokser legemet og blir bygd opp i kjærlighet...

Ef 4, 15 Vi skal være tro mot sannheten i kjærlighet og i ett og alt vokse opp til ham som er hodet, Kristus.

Vi har en enorm oppgave. Noen ganger føler jeg meg veldig liten når jeg tenker på at oppdraget Jesus gav oss var å fortelle til alle – vi skal være med å lede mennesker til Jesus. Heldigvis har Han lovet at Han skal være med, vi har tilgang til Den Hellige Ånds kraft, og i Den Hellige Ånds kraft skal vi få hjelp til å vitne om Jesus i ord og gjerninger. Når vi hører til i et sunt og kjærlighetsfylt fellesskap er det lettere fordi vi har noen flere å støtte oss på, og når andre ser hvordan vi lever sammen som kristne tenker de at vi har noe de mangler, noe de lengter etter, og dermed er det smittomt.

Når vi lever nært til Jesus vil vi bli påvirket av Ham og fylt med kjærlighet for dem rundt oss, og det vil de merke. Når vi har Jesus til Herre og lar Ham være hodet som bestemmer hva kroppen skal gjøre, vil det utgjøre en stor forskjell i livene til mennesker rundt oss.

“What Would Jesus Do” er ikke bare en kul frase og et spørsmål vi kan stille oss i bestemte situasjoner, det er et vesentlig spørsmål hvis Jesus faktisk er hodet og vi er lemmer på Hans legeme. Selv om det kanskje høres litt uoppnåelig ut å være menighet på den måten som er beskrevet i menighetshåndboka som jeg delte litt fra innledningsvis, så er det ikke uoppnåelig hvis lever nært nok til Jesus til at vi vet hva Han, som er hodet, vil at vi, som er kroppen, skal gjøre.

Vi ønsker å være en menighet der vi utfyller hverandre, bærer hverandres byrder og formidler evangeliet til mennesker rundt oss. En menighet der alle tjener med sine gaver og finner den plassen Gud har for dem i sin store plan. En menighet som virker som en magnet på mennesker rundt slik at vi også kan skrive som Lukas:

Og hver dag la Herren til nye som lot seg frelse.